

[Holstein.]

var, at der skulde skabes noget nyt paa dette Omraade, og Opgaven for Domstolene bliver da at fortolke, hvad der har været Lovgiverens Villie, for naar dette ikke fremgaar af Lovens Ord eller Indhold, maa Domstolene se bagom Loven, se paa Bemærkningerne til Lovforslaget, se paa Forhandlingerne i Rigsdagen, se paa Folketingets Betænkning, for der at søge en Vejledning med Hensyn til, hvad der er Lovgiverens Villie paa dette Omraade, med Hensyn til Forstaaelsen af Udtrykket „utilbørlig“. Men er det nu muligt for Domstolene i det, der foreligger her fra Rigsdagens Side, i de Udtalelser, der er fremsat af den højtærede Statsminister, af den højtærede Indenrigsminister, af det ærede Medlem Hr. Pinstrup og sidst, men ikke mindst i de, som han selv sagde, Retningslinier, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen forleden trak op til Vejledning for de danske Domstole, er det muligt for dem heri at finde en virkelig klar Vejledning? Jeg vil hævde, at det er ganske umuligt. Det bliver overhovedet mere og mere vanskeligt for Domstolene, naar det ikke fremgaar nogenlunde klart af Lovens Udformning, at finde, hvad der har været Lovgiverens Villie. Med et Folketing, hvor der ikke er et stort og sikkert Flertal, som danner Grundlaget for en Regering, men hvor det i Virkeligheden er et ganske tilfældigt og skiftende Flertal paa et Par Stemmer, hvor der er to Regeringspartier, af hvilke det ene snart taler i Øst og det andet snart taler i Vest, hvor der selv indenfor Regeringspartiet er fuldkommen Uenighed om den ene og den anden Princip sag, og hvor de ærede Medlemmer af Venstre, navnlig naar det drejer sig om Retspørgsmaal, i mangfoldige Tilfælde slet ikke er i Stand til at overse den retslige Rækkevidde af det, de ønsker at lovgive om, med et saadant Folketing er det overmaade vanskeligt for Domstolene at danne sig en Mening om, hvad der har været Lovgiverens Villie, og det er det ogsaa i allerhøjeste Grad paa dette Omraade.

Jeg vil altsaa hævde, at hvis den højtærede Regering har villet overlade til Domstolene — og det er jo det faktiske Forhold — at afgøre, hvad der paa disse overmaade vanskelige og komplicerede Retsomraader er tilbørligt eller utilbørligt, og samtidig vil give Domstolene en positiv Vejledning i dette Skøn, er det gjort paa fuldkommen utilfredsstillende Maade. Hvis der skal bevares Retssikkerhed i Landet paa dette Omraade, er det bedste, Domstolene kan

gøre — og jeg mener, de er fuldt berettigede til det, baade under Hensyn til Lovens Formulering og under Hensyn til, hvad der foreligger i Bemærkninger og Forhandlinger —, at fortsætte paa Grundlag af gældende Lov og gældende Retspraksis paa dette Omraade.

Hvis det bliver Tilfældet, saa vil vi have nogenlunde taalelige og nogenlunde betryggende Retsforhold paa disse Omraader. Skal det derimod ikke være Tilfældet, skulde Domstolene gaa videre, ja, saa er vi i Virkeligheden fuldstændig ude i det blaa, saa savnes der enhver retslig Vejledning for Domstolene, med Hensyn til hvad det er, Regeringen vil have af nye Reforme paa disse Omraader. Det er ganske karakteristisk, at om et Spørgsmaal, som i den Grad er et juridisk Anliggende, i den Grad er et sensibelt og vidt-rækkende Retspørgsmaal, er der ikke een af Partiets Venstres Jurister, som har taget Ordet. Mig bekendt har den højtærede Justitsminister slet ikke udtalt sig om denne Sag. Det forekommer mig ikke, det vilde være urimeligt, om den højtærede Justitsminister havde taget Del i vore Debatter og Forhandlinger om denne Sag.

Jeg vil til Sammenligning nævne, at da den i Fjor vedtagne engelske Fagforeningslov var til Behandling i det engelske Underhus, var alle det engelske Underhus's og Regeringens klogeste juridiske Hoveder, baade fra liberal og konservativ Side, i Ilden for at drøfte og klarlægge Rækkevidden af de Bestemmelser, man her søgte at indføre. Jeg maa maaske til Sammenligning med dette Lovforslag nævne, hvad der var Hovedformaalet med den engelske Fagforeningslov paa tilsvarende Omraade. Den engelske Fagforeningslov, der blev vedtaget i Fjor, havde 4 Formaal. For det første at sikre imod, at Strejker blev anvendt med politiske Formaal, med det Formaal at lamme Regeringsmagten og lamme de offentlige Myndigheder, altsaa til andre Formaal end økonomiske Formaal. For det andet at sikre imod, at den enkelte Borger mod sin Villie blev tvunget til at bidrage til politiske Fonds, som han ikke havde nogen Interesse i at understøtte. Dette Spørgsmaal spillede en stor Rolle i England af den Grund, at en Mængde engelske Arbejdere og Fagforeningsmedlemmer er konservative; det spiller jo ikke tilnærmelsesvis den praktiske Rolle her, som det gør i England. For det tredie at skabe Bestemmelser, som klart begrænser det, som kaldes Intimidations-Klausulen i det paagældende Lovforslag, Intimidations-Pa-